

Izjava o činjenicama i prihvatanje krivice

(“Tab A” “Aneksa A” “Zajedničkog prijedloga za razmatranje Sporazuma o izjašnjavanju o krivici između Momira Nikolića i Tužilaštva”)

1.

Kao načelniku za obavještajne poslove i bezbjednost Bratunačke brigade, a i iz mojih ličnih saznanja i učešća, poznato mi je sljedeće:

Namjera snaga VRS-a u toku napada na srebreničku enklavu i njenog osvajanja od strane snaga VRS-a u julu 1995. godine bila je da se prouzroči prisilno premještanje cjelokupnog muslimanskog stanovništva iz Srebrenice na teritoriju pod kontrolom Muslimana.

2.

Dana 11. jula 1995. godine snage VRS-a su osvojile i zauzele grad Srebrenicu, izazvavši time odlazak muslimanskog stanovništva u bazu nizozemskih snaga Ujedinjenih nacija u Potočarima. Tokom tog dana i večeri primao sam obavještajne izvještaje u kojima je bila navedena procjena da se među stanovništvom okupljenim kod nizozemske baze, među ženama i djecom nalazi i 1000-2000 vojno sposobnih muškaraca. Ovu informaciju sam dobio od oficira za obavještajne poslove Drugog pješadijskog bataljona Bratunačke brigade. Napisao sam izvještaj u kojem sam hronološki naveo sve relevantne obavještajne i bezbjednosne informacije od tog dana, uključujući i procjenu o 1000-2000 vojno sposobnih muslimanskih muškaraca u Potočarima, i prosljedio ga svojoj komandi i oficirima za obavještajne poslove i bezbjednost Drinskog korpusa za koje sam znao da se nalaze u hotelu “Fontana” u Bratuncu.

3.

Kasnije iste večeri bio sam na dva sastanka u hotelu “Fontana” u Bratuncu. Prvi sastanak je održan u 20:00 časova, a prisustvovali su mu general Ratko Mladić, general Milenko Živanović, pukovnik Radislav Janković i tri oficira Nizozemskog bataljona među kojima i komandant Nizozemaca, pukovnik Karremans. Na prvom sastanku, general Mladić je prijetio nizozemskim oficirima i zastrašivao ih, što se može vidjeti na dijelovima video-snimka tog sastanka koji se nalaze u posjedu tužioca. Drugi sastanak je održan u 22:00 časa u hotelu “Fontana”, a prisustvovali su mu general Ratko Mladić, general Radislav Krstić, pukovnik Karremans, predstavnik Muslimana koji se zvao Nesib Mandžić, ja i drugo vojno osoblje VRS-a. Na tom sastanku general Mladić je prijetio prisutnim nizozemskim oficirima i Nesibu Mandžiću i zastrašivao ih, što se takođe može vidjeti na dijelovima video-snimka ovog sastanka u posjedu tužioca. U jednom momentu u toku ovog sastanka, general Mladić je gospodinu Mandžiću rekao da želi da se muslimanska vojska preda i da je budućnost njegovog naroda u njegovim (Mandžićevim) rukama, te da mogu birati hoće li opstati ili nestati. Poslije ovog sastanka sam nizozemske oficire i gospodina Mandžića otpratio nazad u Potočare. Te večeri nisam ponovno odlazio u hotel “Fontana”, nego sam se vratio u komandu Bratunačke brigade i otišao na spavanje.

4.

Ujutro 12. jula 1995. godine snage VRS-a, uključujući dijelove Bratunačke brigade, ušle su u Potočare i zauzele sâmo mjesto i prostor oko kruga baze Nizozemskog bataljona UN-a. Zakazan je i treći sastanak u hotelu "Fontana", za 10:00 časova, sa istim učesnicima.

Ujutro 12. jula, prije gorepomenutog sastanka, ispred hotela "Fontana" sastao sam se sa potpukovnikom Vujadinom Popovićem, načelnikom bezbjednosti Drinskog korpusa, i potpukovnikom Kosorićem, načelnikom za obavještajne poslove Drinskog korpusa. Tom prilikom potpukovnik Popović mi je rekao da će sve muslimanske žene i djeca koji se nalaze u Potočarima biti odvezeni iz Potočara u pravcu teritorije pod muslimanskom kontrolom u blizini Kladnja, a da će vojno sposobni muškarci koji se nalaze u masi muslimanskih civila biti izdvojeni, privremeno pritvoreni u Bratuncu i ubrzo nakon toga pobijeni. Rečeno mi je da je moj zadatak da pomognem koordinirati i organizovati ovu operaciju. Potpukovnik Kosorić je ponovio ovu informaciju, te smo prodiskutovali lokacije pogodne za pritvor muslimanskih muškaraca prije pogubljenja. Ja sam naznačio nekoliko konkretnih lokacija: ~~staru~~ osnovnu školu, ~~školu~~ "Vuk Karadžić" (uključujući njenu fiskulturnu salu), staru zgradu srednjoškolskog centra "Đuro Pucar Stari" i hangar (udaljen 50 metara od te zgrade srednjoškolskog centra). Potpukovnici Popović i Kosorić sa mnom su razgovarali o mjestima pogubljenja privremeno pritvorenih muslimanskih muškaraca u Bratuncu te smo prodiskutovali dvije lokacije van grada Bratunca. To su bili: državno preduzeće "Ciglane" i rudnik "Sase" u Sasama.

6.07.1995
 [Handwritten signature]

5.

Nakon razgovora sa potpukovnicima Popovićem i Kosorićem, čekao sam kod hotela "Fontana". Nakon trećeg sastanka pukovnik Janković je izašao iz hotela "Fontana" i rekao mi da koordiniram transport svih žena i djece i izdvajanje vojno sposobnih muslimanskih muškaraca. On tom prilikom nije pominjao ubijanje muslimanskih muškaraca.

Nedugo zatim, na prostor ispred hotela "Fontana" gdje sam stajao sa potpukovnikom Kosorićem, došla su dva nizozemska oficira i pitala nas kakav je plan za prijevoz muslimanskog stanovništva. Tim nizozemskim oficirima sam rekao da se vrate u Potočare jer će uskoro početi pristizati autobusi za prijevoz ljudi prema Kladnju.

6.

Većinu dana 12. jula proveo sam u Potočarima koordinirajući i radeći sa Duškom Jevićem, komandantom specijalnih policijskih snaga MUP-a, i sa sljedećim drugim vojnim jedinicama i jedinicama MUP-a: vojnim policajcima iz Drinskog korpusa pod komandom majora Petrovića; pripadnicima "Vukova sa Drine" iz Zvorničke brigade; dijelovima 10. diverzantskog odreda; dijelovima vojne policije 65. zaštitnog puka; 2. i 3. pješadijskim bataljonom Bratunačke brigade, vojnom policijom Bratunačke brigade i civilnom policijom sa njemačkim ovčarima. U sadejstvu sa ovim jedinicama, koordinirao sam i nadzirao transport žena i djece za Kladanj, te izdvajanje i pritvaranje vojno sposobnih muslimanskih muškaraca.

Tokom tog dana, u Potočarima, snage VRS-a i MUP-a su zastrašivale i zlostavljale muslimansko stanovništvo da bi ljude natjerale da se ukrcaju u autobuse i kamione za Kladanj. U prvim konvojima koji su napustili Potočare u autobusima je ostavljeno nekoliko muškaraca, iz propagandnih razloga. To je upriličeno za nizozemske vojnike i srpske televizijske kamere, ali te su muškarce kasnije izdvojili na kontrolnim punktovima, prije nego što su mogli stići do Kladnja. U toku 12. jula snage VRS-a su zlostavljale i fizički napadale mnoge Muslimane, muškarce i žene, koji su se okupili oko nizozemske baze u Potočarima.

Ja lično znao sam za te postupke, no nisam učinio ništa da ih zaustavim niti da snage pod mojim nadzorom spriječim u vršenju tih nedjela. Čuo sam i da su neki muslimanski muškarci odvedeni na mjesta na osami oko Potočara i tamo ubijeni.

Te večeri, između 18:00 i 21:00 časa, o ovim nedjelima sam podnio i usmeni izvještaj svom komandantu, pukovniku Vidoju Blagojeviću. Govorio sam i o operaciji transporta žena i djece u Kladanj i izdvajanja, pritvaranja i ubijanja vojno sposobnih muslimanskih muškaraca u Potočarima. Bilo mi je jasno da je pukovnik Blagojević u potpunosti upoznat s operacijom transporta i ubijanja, i da od mene očekuje da nastavim vršiti dužnosti vezane za te operacije koje sam bio započeo tog jutra. Tom prilikom smo bili sami u kancelariji. U operativnoj sali sam razgovarao i sa drugim oficirima iz štaba Bratunačke brigade, npr. sa Trišićem, Mičićem i Pajićem. Neslužbeno smo razgovarali o ovim nedjelima, o izdvajanjima i evakuaciji. Oni nisu izrazili nikakvu zabrinutost. Tom prilikom nismo razgovarali o operaciji ubijanja.

7.

Tokom 11. i 12. jula primio sam obavještajne izvještaje da se većina vojno sposobnih muškaraca iz Srebrenice okupila kod sela Jagličići i u dugačkoj koloni krenula prema muslimanskoj teritoriji, krećući se jednim poznatim pravcem kroz minska polja na borbenoj liniji prema Konjević Polju.

U toku 12. jula i u ranim jutarnjim časovima 13. jula iz obavještajnih izvještaja i drugih informacija saznao sam da snage VRS-a i MUP-a zarobljavaju veliki broj muslimanskih muškaraca na području između Ravnog Buljima, Nove Kasabe i Konjević Polja.

8.

Te večeri (12. jula) bio sam dežurni oficir, no kako sam bio iscrpljen, negdje oko 03:00 časa 13. jula nazvao sam Mirka Jankovića da me zamijeni na dužnosti. Otišao sam u svoj stan u gradu i odspavao nekoliko sati. Na dužnost u štab Bratunačke brigade sam se vratio oko 07:00 časova 13. jula.

Oko 09:30 časova toga jutra održan je jedan sastanak u štabu Bratunačke brigade. Prisustvovali su general Mladić, pukovnik Vasić, potpukovnik Popović i general Krstić. Ne znam o čemu se razgovaralo jer nisam bio na ovom sastanku. Oko 10-15 minuta po završetku sastanka razgovarao sam sa svojim komandantom, pukovnikom Blagojevićem, u njegovoj kancelariji.

Pukovnik Blagojević mi je dao zadatak da nastavim s operacijom transporta žena i djece iz Potočara u Kladanj i izdvajanja i pritvaranja vojno sposobnih muslimanskih muškaraca.

9.

Moj prvi zadatak tog dana (13. jula) bio je da odem u Potočare i provjerim kako napreduju transport, izdvajanje muslimanskih muškaraca i drugi zadaci. Ustanovio sam da sve ide po planu. Rukovodio sam radom jedinica prisutnih u Potočarima.

Dok sam bio u Potočarima, vidio sam Duška ^{Jevtića} i rekao mu da svojim jedinicama koje su se nalazile na cesti Bratunac - Konjević Polje prenese naređenje da se svi Muslimani uhvaćeni na toj cesti prevezu u Bratunac. Zatim sam otišao iz Potočara i vratio se u štab Bratunačke brigade. Prema mojim informacijama, koje sam dobio od pripadnika vojne policije Bratunačke brigade, general Mladić je toga dana namjeravao da prođe cestom Bratunac - Konjević Polje, a moj zadatak je bio da provjerim bezbjednost i prohodnost te ceste.

Cestom Bratunac - Konjević Polje vozio sam se sa jednim vojnim policajcem u motornom vozilu marke "Volkswagen Golf".

Putem sam duž ceste vidio snage MUP-a. U Sandićima sam vidio snage MUP-a sa teškim naoružanjem. U tom momentu je na poljani u Sandićima bilo oko 80-100 zarobljenika.

U Konjević Polje sam stigao oko 12:30 časova tog dana. Na raskršću je bio kontrolni punkt civilne policije. Sjedio sam u jednoj spaljenoj kući i čekao da prođe general Mladić.

Osim mene, u toj kući je bilo pet-šest zarobljenih Muslimana.

Dok sam bio u Konjević Polju, u jednoj zgradi koju je koristio 5. inženjerski bataljon Drinskog korpusa u Konjević Polju vidio sam desetak zarobljenika.

Na kontrolnom punktu sam vidio policiju iz Bratunca i vojnike koje nisam prepoznao. Tamo sam vidio i Nenada Deronjića i Mirka Perića. Kada sam stigao u Konjević Polje, stupio sam u kontakt sa starješinama iz MUP-a i dao im uputstvo da muslimanske zarobljenike treba pritvoriti i da će kasnije u toku dana prebaćeni u Bratunac.

U Konjević Polju sam proveo otprilike 45 minuta prije nego što je stigao general Mladić. Stigao je automobilom iz pravca Bratunca i zaustavio se na raskršću u Konjević Polju. Izašao je iz vozila i sreli smo se na sredini ceste. Raportirao sam mu da nema problema. Pogledao je naokolo i vidio zarobljenike. Neki od zarobljenika su ga pitali šta će biti s njima, na šta je on odgovorio da će ih sve odvesti odatle, da neka ne brinu.

Nakon što je Mladić otišao, jednog zarobljenika, Rešida Sinanovića, odveo sam svojim kolima u Bratunac. Sinanović je bio važan zarobljenik jer se nalazio na spisku ratnih zločinaca, a prije je bio načelnik policije u Bratuncu. Na povratku u Bratunac sam vidio velike kolone zarobljenih muškaraca, otprilike oko 500 ljudi, koje su vodili prema Konjević Polju. Dalje sam putem vidio još jednu kolonu zarobljenika koju su vodili prema Sandićima. Dok sam prolazio cestom pored skladišta u Kravici zapazio

sam nekoliko vojnika, ali ništa drugo. Sinanovića sam predao vojnoj policiji u štabu Bratunačke brigade, tačnije, pravniku Zlatanu Čelanoviću. Zatim sam otišao u zgradu vojne policije Bratunačke brigade i sastao se sa Mirkom Jankovićem, komandrom voda vojne policije iz Bratunca, i pripadnikom vojne policije Miletom Petrovićem. Janković je znao upravljati jednim od otetih nizozemskih transportera i onda smo se on, Petrović i ja odvezli cestom Bratunac - Konjević Polje. Mile Petrović je sjedio na transporteru i megafonom pozivao muslimanske muškarce da se predaju. Bilo je jasno da su se neki već u tom momentu predali. Odmah nakon što smo prošli Sandiće, zaustavili smo transporter kada nam se predalo oko šest Muslimana. Transporterom smo ih odvezli u Konjević Polje. Kad smo stigli, Miletu i Mirku sam rekao da odvedu zarobljenike i stave ih zajedno s oko 250 zarobljenika koje su tamo već držali. Otišao sam u onu kuću u kojoj sam ranije sjedio. U toj kući su držali oko 30 muslimanskih muškaraca. Tada sam iz blizine čuo dva rafala iz vatrenog oružja. Desetak minuta kasnije prišao mi je Mile Petrović i rekao: "Šefe, upravo sam osvetio brata... Pobio sam ih". Mislio je na onih šest zarobljenika koji su nam se malo prije predali. Rekao je da ih je pogubio dolje na rijeci, iza jedne žute zgrade. Na tom mjestu je sada izgrađena benzinska pumpa. Mirko se odvezao transporterom u pravcu Zvornika. Mi smo ostali u Konjević Polju dvadesetak minuta, a kad se Janković vratio s transporterom, krenuli smo u Bratunac.

Vidio sam da Janković ima njemačke marke i pitao sam ga odakle mu taj novac. Rekao je da ga je dobio od nekih pripadnika specijalne policije koji su se nalazili duž ceste.

Na povratku u Bratunac sam vidio mnogo zarobljenika kako ih u stroju vode u oba pravca. Vidio sam i leševe kako leže uz cestu u blizini Pervana i Lolića. Na više mjesta sam vidio otprilike po tri leša. U Sandićima sam vidio oko 10-15 leševa i veliku masu zarobljenika na poljani.

Na povratku u Bratunac provezli smo se pored skladišta u Kravici i vidio sam tamo neke vojnike, ali nijednog muslimanskog zarobljenika. Sutradan sam čuo da se tamo desio incident u kojem je jedan zarobljenik ubio jednog pripadnika MUP-a. Raspitao sam se o incidentu i ustanovio da su se nakon ubistva tog pojedinca iz MUP-a prisutni pripadnici snaga MUP-a razbjesnili i počeli likvidirati zarobljenike koje su tamo držali.

Ustanovio sam da su među onima koji su učestvovali u ovim ubistvima bili: Nikola Popović iz Kravice, koji je pripadao vojnoj policiji Bratunačke brigade; Milovan Matić, koji je pripadao 1. pješadijskom bataljonu Bratunačke brigade; Ilija Nikolić, koji je pripadao 1. pješadijskom bataljonu Bratunačke brigade; Rašo Milanović, komandir policijske jedinice u Kravici.

Takođe sam saznao da je Jovan Nikolić, direktor skladišta, bio svjedok ovog pogubljenja. Nadalje, saznao sam da su ubrzo nakon egzekucija 13. jula dovezene mašine iz Zvornika i Bratunca kako bi se tijela zakopala. O tome što sam saznao, dan ili dva nakon tog događaja sam obavijestio pukovnika Vidoja Blagojevića.

Dok su bili pritvoreni u Potočarima i oko Bratunca, muslimanski muškarci nisu dobili nikakvu hranu niti medicinsku pomoć, a dobili su tek toliko vode da ostanu živi do momenta kada će ih odvesti u Zvornik.

10.

Uveče 13. jula sam večerao u štabu Bratunačke brigade kada su me nazvali iz centra veze da se javim direktno pukovniku Beari u centru Bratunca. Otišao sam do centra i našao se sa pukovnikom Bearom oko 20:30 časova. Pukovnik Beara mi je naredio da odem u Zvorničku brigadu i da Dragu Nikolića, oficira za bezbjednost Zvorničke brigade, informišem da u Bratuncu drže hiljade muslimanskih zarobljenika i da će ih te večeri poslati u Zvornik. Pukovnik Beara mi je takođe rekao da zarobljene Muslimane treba pritvoriti na području Zvornika i pogubiti ih. Iz Bratunca sam se preko Konjević Polja odvezao u Zvornik, sam, a u štab Zvorničke brigade sam stigao otprilike u 21:45 časova. Otišao sam do dežurnog i tražio da se vidim sa Dragom Nikolićem. U sobi dežurnog me dočekao čovjek za kojeg mislim da je bio iz odjela za obavještajne poslove brigade i kojem sam objasnio da se moram vidjeti sa Dragom Nikolićem. Rekao mi je da je Drago Nikolić na isturenom komandnom mjestu (IKM) i dao mi je jednog vojnog policajca kao pratnju do IKM-a. Ja sam onda sa tim vojnim policajcem otišao iz štaba Zvorničke brigade na taj IKM. Vožnja od štaba Zvorničke brigade do IKM-a potrajala je gotovo 45 minuta, po vrlo lošem putu. Sastao sam se sa Dragom Nikolićem i objasnio mu šta mi je rekao pukovnik Beara. Drago Nikolić mi je rekao da će to prenijeti svojoj komandi. Na IKM-u sam se zadržao oko deset minuta, a onda sam se odvezao nazad u štab Zvorničke brigade, gdje sam vojnog policajca ostavio na kapiji. Krenuo sam nazad u Bratunac preko Konjević Polja. Na povratku u Bratunac, u Kušlatu, prošao sam pored nekoliko autobusa sa zarobljenicima koji su bili na putu za Zvornik. Poslije sam ustanovio da je još jedan konvoj otišao za Zvornik cestom koja vodi prema Zvorniku uz Drinu.

Vratio sam se u Bratunac oko ponoći i podnio izvještaj pukovniku Beari u hotelu "Fontana". Rekao sam mu da sam se sastao s Dragom Nikolićem i da sam mu prenio njegova (Bearina) naređenja.

U to vrijeme Bratunac je bio prepun muslimanskih zarobljenika koje su dovodili sa ceste Milići – Bratunac. Bilo je kasno uveče, a nije bilo dovoljno vozila da se ovi zarobljenici prevezu u Zvornik. To je stvaralo jednu vrlo nestabilnu situaciju u gradu u Bratuncu. Kako bi se ta situacija riješila, pukovnik Beara, M. Deronjić (civilni povjerenik kojeg je Karadžić zadužio za pitanje muslimanskih civila), Dragomir Vasić i ja sastali smo se u prostorijama SDS-a u Bratuncu. Deronjić se bojavao da zarobljenici predstavljaju prijetnju bezbjednosti u gradu i nije htio da se ubijanje ovih zarobljenika vrši u Bratuncu i u njegovoj okolini. Na sastanku se otvoreno razgovaralo o operaciji ubijanja i svi učesnici su napomenuli da su podnosili izvještaje svojim nadređenim komandama. Diskutovalo se i o logistici, transportu i bezbjednosnoj podršci. Na sastanku je odlučeno je da će muslimanske muškarce u Bratuncu i njegovoj okolini i dalje čuvati dijelovi vojne policije Bratunačke brigade, razne civilne snage MUP-a i naoružani dobrovoljci iz Bratunca. Sastanak je završio 14. jula u 00:30 časova i ja sam se vratio u štab Bratunačke brigade gdje sam svog komandanta, pukovnika Blagojevića, obavijestio o svom boravku u Zvorniku i o uputstvima koja sam dobio od pukovnika Beare, te o tome da će svi zarobljenici biti prebačeni u Zvornik gdje će biti pritvoreni i pobijeni. Prihvatio je što sam rekao i nije me dalje ništa pitao. Informisao sam ga i o sastanku koji se održao u prostorijama SDS-a te večeri.

11.

Velika većina muslimanskih muškaraca iz Bratunca je prevezena u Zvornik ujutro 14. jula u koloni autobusa i kamiona koja je bila dobrano duža od 1,5 kilometra, sa Mirkom Jankovićem u ukradenom nizozemskom transporteru na čelu. Kasnije tog dana, Mirko Janković me izvijestio da je toga dana mnogo muslimanskih zarobljenika pritvoreno u školama i fiskulturnim salama na području Zvornika. Znao sam i za to da je u Pilici u noći 16. na 17. jula ostavljena jedna patrola od dva pripadnika bratunačke vojne policije da pomogne u obezbjeđivanju zatvorenika pritvorenih na ovom mjestu. Dobio sam izvještaj da je 13. jula uveče otprilike 80 do 100 Muslimana ubijeno u hangaru kod škole "Vuk Karadžić" u Bratuncu. Njihova tijela su bačena na padinu jednog brda i zatrpana zemljom.

12.

U periodu od 14. jula do oktobra 1995., snage Bratunačke brigade, u sadejstvu sa MUP-om i ostalim snagama VRS-a, nastavile su hvatati i pogubljavati muslimanske zarobljenike koji su pokušavali da pobjegnu iz zona Srebrenice i Žepe.

13.

U periodu od septembra do oktobra 1995., Bratunačka brigada, radeći zajedno sa civilnim vlastima, otkopala je masovnu grobnicu u Glogovi i druge masovne grobnice sa muslimanskim žrtvama operacije ubijanja, i premjestila leševe u pojedine masovne grobnice na širem području Srebrenice. U septembru 1995. godine me je kontaktirao potpukovnik Popović, načelnik bezbjednosti Drinskog korpusa, i rekao mi da obavim premještanje leševa Muslimana iz Glogove. Koordinirao sam akciju otkopavanja i ponovnog zakopavanja tijela Muslimana u periodu od sredine septembra do oktobra 1995. godine. Ovo je urađeno u saradnji sa vojnom policijom Bratunačke brigade, civilnom policijom i dijelovima 5. inženjerijskog bataljona Drinskog korpusa. Na sastanku komande Bratunačke brigade u oktobru 1995. godine, okupljenim oficirima iz komande među kojima je bio i pukovnik Blagojević, podnio sam izvještaj da smo dobili zadatak da za Glavni štab VRS-a izvršimo operaciju premještanja leševa Muslimana.

14.

U maju 1996., kad sam već bio demobilisan iz VRS-a i radio u Ministarstvu za izbjeglice i raseljena lica u Bratuncu, izvršio sam primopredaju kase (u kojoj se nalazila obavještajna i bezbjednosna dokumentacija, uključujući odluke i naredjenja, te stvari od vrijednosti, npr. novac) koja je bila vlasništvo organa za bezbjednost i obavještajne poslove Bratunačke brigade sa svojim nasljednikom, kapetanom Lazarom Ostojićem. U prisustvu komisije čiji su članovi bili načelnik za bezbjednost Drinskog korpusa, Rade Pajić, još dva oficira iz Drinskog korpusa čijih se imena ne sjećam i Lazar Ostojić, uništeni su dokumenti koji su mogli da kompromituju mene i Bratunačku brigadu. Ti dokumenti odnosili su se na događaje u Srebrenici 1995. godine. O tome nisam informisao ni pukovnika Blagojevića niti bilo koga drugoga, a ne znam da li je pukovnika Blagojevića informisao kapetan Ostojić.

15.

U decembru 1999. godine dobio sam iz MKSJ-a poziv za razgovor. Neposredno pred ovaj razgovor bio sam pozvan na sastanak u štab Zvorničke brigade. Tamo sam se sastao sa generalom Andrićem, Draganom Jokićem, Lazarom Ostojićem, Draganom Jevtićem i generalom Miletićem. Tu su bili prisutni i neki civilni advokati iz Beograda.

Advokati su nas upoznali s našim zakonskim pravima, general Miletić je apelirao na naš patriotizam i zamolio nas da ne otkrivamo informacije koje bi mogle naškoditi državi, a general Andrić je rekao da treba da kažemo što manje možemo. Nakon mog razgovora sa MKSJ-om, opet sam se sastao sa generalom Andrićem. Tema našeg razgovora je i ovaj put bila ista, a on je htio da zna da li sam MKSJ-u govorio o ubijanjima.

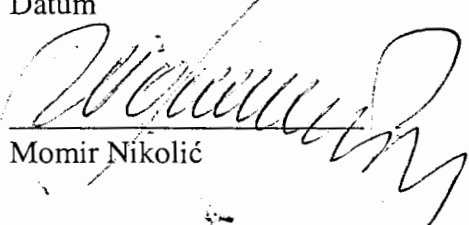
Neposredno pred moj razgovor sa MKSJ-om posjetila me i Državna bezbjednost i zapriječeno mi je da ne smijem ništa reći o njihovom učešću u ovoj stvari.

Nekoliko mjeseci nakon prvog sastanka, ponovo je održan sličan sastanak u štabu Zvorničke brigade s istim osobama, među kojima je bio, mislim, i Dragan Obrenović, koji je netom dobio poziv na razgovor od MKSJ-a. General Miletić i general Andrić su nam ponovili da MKSJ-u ne dajemo nikakve informacije u vezi s događajima koji su se desili u Srebrenici.

Što se tiče Izmijenjene spojene optužnice od 27. maja 2003. godine (Tužilac protiv Blagojevića i dr.), te pored pitanja obrađenih u paragrafu 5 "Aneksa A Zajedničkom prijedlogu za razmatranje Sporazuma o izjašnjanju o krivici između Momira Nikolića i Tužilaštva" od 6. maja 2003. godine, želio bih da dam sljedeće ispravke:

Paragraf 10:	u naslovu izbrisati "Nadređenost"
Paragrafi 9 i 10:	umjesto "kapetan prve klase" -- "kapetan"
Paragrafi 11 i 45:	umjesto "četa vojne policije Bratunačke brigade"-- "vod vojne policije Bratunačke brigade"
Paragraf 46.6:	umjesto "četa vojne policije Bratunačke brigade"-- "vod vojne policije Bratunačke brigade"

6. 05. 2003
Datum

Momir Nikolić